

Folkbåt 127

7 oktober

I ett obeskrivligt strålande höstväder körde vi hem vår alldeles egna Folkbåt nummer 127 "Morgonbris", som fyller 65 i år. Hon gick för motor eftersom masten ska övervintra i Sättra (på grund av mastkranologistikproblem).

Vi fick motorhaveri efter fem minuter och ingen kunde tänka sig att dra oss till land. Men vad gjorde det i solen och ojdå om vi skulle skruva upp luftkranen på tanken! Och så puttrade den igång igen.

Vi kom in till stan en timme innan vi skulle börja torrsätta, så vi frossade i Stockholm från vattnet. Körde genom hela Pålundet och bort till Stadshuset och tillbaka runt Långholmen. Runt halv tre på eftermiddagen kom hon så upp. Vi hade bara sett båten i vatten så det var lite pirrigt. Men allt såg bra ut, bordläggningen är fin. Vi fick fast stöttor (urgamla) förstärkta med spännband (nyköpta). Jag spolade av henne med högtryckssprutan och en del grå bottenfärg lossnade och blottade orange blymönja. Nu är hon hemma igen på Göta Segelsällskap där hon låg som ung och nybyggd!

Idag har vi lyckats få ut dyvikan med 5-56 och jävlar anamma. Kölsvinet är omsorgsfullt sköljt men maken är lite besviken att all sörja inte går att få bort. Kanske skrapar vi rent och målar nytt.

Vi upptäckte ett gulligt "kylskåp" intill pentryt. Två dörrar leder till en metallbeklädd låda. Lite rost men där biter Hammarlack. Om det fortfarande finns. Rostiga moppar blev åtminstone som nya för tjugo år sen av just Hammarlack.

Nu grubblar vi över hur båten ska täckas. Det lutar åt att vi snickrar ett slags hus. Eftersom vi behöver byta tak på ruffen i vinter är det guld värt att kunna jobba under pressening.

Sa jag att jag grät lite när vi körde hem na? Jag har längtat så innerligt efter en båt och att få segla. Nu har allt löst sig, båt och båtplats. Och allt det här får jag dela med mitt livs kärlek!

Nybyggare

10 oktober

Vi ska bygga ett slags hus till vår båt. Träbåtar behöver skydd från väder och vind men tarvar också luft för att kunna torka. Och träbåtsfixarna kan också dom behöva lite skydd när det ska slipas, skruvas, målas.

Min kompis Nina som också har en Folkbåt har ritat och byggt ett hus förra året. Jag fick kopiera hennes ritningar. Har justerat dom lite för att använda en slags sammanfogande metallpryl som heter "ryggåsbeslag".

Vi åkte bilpoolbil till en byggkedja. Ingen av oss hade varit på en brädgård tidigare men med några tips från den livströtta mannen i kassan gick det som en dans. Maken sågade allt i rätt längder och jag stuvade in i bilen. Vi hade bokat ett gratis släp hos byggfirman men bilen visade sig sakna dragkrok. Vi körde med bakluckan öppen och hyperventilerade i varje uppförsbacke. När någon la sig bakom oss försökte jag desperat tankeöverföra KÖR OM, KÖR OOOM!

Både vi och varenda plankor kom lyckligt fram till Långholmen. Där lossade vi lasten och tog i stället med utombordaren. Eftersom ingen av oss är fiffig på motorer bestämde vi oss för att lämna in den på service och vinterförvaring. Alltså körde vi den till Lidingö. Väl där kom vi på att klockan var 13 och att vi höll på att svälta ihjäl. Akut kebabsallad på en lokal pizzeria.

Sen lämnade jag bil och make och hämtade minstingen på dagis. Vi tog oss an en annan byggkedja i stan, som skulle sälja ryggås- och vinkelbeslag. Affär ett hade bara vinkelbeslag. Okej. Trycka i femåringen en varmkorv. Läsk med? Ja läsk med. Till affär två. Dom hade bara ryggåsbeslag. Tålmod på upphållning men jag bestämmer mig för att köpa det som finns på affär två och sen gå tillbaka till affär ett och köpa resten. Men då har läskerna hunnit rinna igenom. Kris och panik men en världssnäll kille på affären lotsar oss till personaltoan. Tack snällkillen! Vi hittar till sist allt, inklusive en bormaskin. Vingmuttarna hänger längst ner och när jag sätter mig på huk spricker mina älskade jobbarbyxor upp över hela knät. På bussen hem ser jag på webben att nya kostar över tusen spänn.

Efter dryga tio timmar hoppar vi av hemma. Maken har köpt pizza. Vi missar Bonde söker fru. Jag orkar inte duscha. I morgon husbygge! Lycklig.

Rufftaket

31 oktober

Idag packade jag släpvagnen med verktygslåda, bormaskin, bitssats, slipmaskin och allt annat båtigt. Det är roligt att cykla med släp men man måste komma ihåg att ta ut svängarna. Uppför Västerbron suger det fint i låren och nerför densamma är det kittlande läskigt, farten blir enorm när kärran trycker på, om jag skulle behöva bromsa skulle jag antagligen välta. Living on the edge, va.

Vi renoverar rufftaket. Vinterns stora projekt. Taket är byggt av träribbor som man spänt ett tjockt bomullstyg över och sedan lackat. Efter 65 år är duken ganska ledsen. Vatten har läckt in och ruffens väggar har blivit fuktiga och mörka och fernissan har bubblat sig ovanpå. All duk måste bort. Lättare sagt än gjort för ovanpå taket sitter många saker fastskruvade som först måste bort. Fastskruvade med 65 år gamla mässingsskruvar som det inte längre är särskilt mycket med annat än pulver.

Under presseningarna är alla vänliga. Man kan få både goda råd och uppmuntrande tillrop. Och som tur är tycks det finnas tålamod för en familj som är entusiastiska men dessvärre är träbåtsanalfabeter.

Nu är all duk borta utom den under grabbräckena som vi förtretligt nog inte fick loss idag. Men vi kommer tillbaka beväpnade med stöddigare mejslar när grabbräckena minst anar det. Det är mysigt inuti båthuset vi nyss byggde. Det är kanske tur för vi kommer tillbringa en och annan timme därinne innan det här är färdigt. Fyllda med drömmar om vind i seglen och sol i ögonen.

Jona Elings Knutsson